

Så det er faktisk meget svært at beskrive, hvilken betydning Europarådets Parlamentariske Forsamling har, og med hvilken vægt den parlamentariske forsamling udtaler sig, og det synes jeg i meget høj grad er et demokratisk problem, også fordi ministerkomiteen jo ikke har nogen forpligtelse til overhovedet at tage den slags beslutninger alvorligt. Det er Europarådets akilleshæl.

Kim Behnke (FP):

Den opmærksomme læser af dagens forespørgsels tekst vil kunne konstatere, at Fremskridtspartiet ikke er medforespørger, og det er vi meget godt tilfredse med, for Fremskridtspartiets opfattelse er, at ikke bare forespørgselsdebatten her, men så sandelig også det forslag til vedtagelse, der er fremsat, ikke har den fornødne relevans.

Det blev under forespørgselsens begrundelse godtgjort, at vi om få uger kan fejre 50-året for etableringen af Europarådet, og det er jo et passende tidspunkt at gøre status på.

Vi har også lige fejret 50-året for etableringen af NATO, og dér må jeg sige, at det måske er på en lige lovlig voldsom måde, man fejrer dét i øjeblikket, men ikke desto mindre kan vi da glæde os over, at i de 50 år, hvor NATO har eksisteret, har der ikke været krigshandlinger på dansk jord.

Og vi har for få dage siden fejret 50-året for det danske hjemmeværn og i den forbindelse glædet os over den rolle, hjemmeværnet har spillet med hensyn til forsvaret af Danmark.

Det er altså en god anledning til at gøre status, og vi deltager gerne i en status over, hvad Europarådet rent faktisk har formået i 50 år. Lad os starte med det pæne og det gode:

For det første er der selvfølgelig ingen tvivl om, at vi bakker den europæiske menneskerettighedskonvention op og glæder os over, at der er en menneskerettighedsdomstol, og vi glæder os ikke mindst over, at selv et pænt land som Danmark fra tid til anden kan blive dømt ved denne menneskerettighedsdomstol, oven i købet dømt med rette. Og nogle af de sager ved Menneskerettighedsdomstolen, der mest har vakt vores interesse, er selvfølgelig dem, hvor danskere gennem årevis er blevet slået igennem det danske retssystem, uden at de danske myndigheder har fundet anledning til at få sagerne afsluttet, og hvor Menneskerettighedsdomstolen med rette har påtalt dette over for Danmark og har sagt, at sådan kan man ikke

være bekendt at behandle borgere i et moderne, demokratisk samfund.

Men kigger vi så på, hvad Europarådet i øvrigt foretager sig, kan jeg dele hr. Søren Søndergaards opfattelse: Ude i befolkningen er der bestemt ikke den store viden om det. Mange tror, at Europarådet og Europa-Parlamentet er det samme, men det er der nok også den tekniske forklaring på, at man i mange år har benyttet det samme lokale til at holde plenarfor-samlinger i, og at det derfor, når der vises billeder af henholdsvis Europarådet og Europa-Parlamentet, oven i købet er den samme sal, der bliver vist billeder fra. Men det er jo også, fordi Europarådets Parlamentariske Forsamling ikke er andet end en snakkeklub, som indimellem vedtager nogle mere eller mindre absurde rapporter, udtalelser og fejlanalyser, og hvad vi ellers har set igennem årene.

Vi har set fuldstændig grebet ud af luften-rapporter, som klassificerer Fremskridtspartiet i Danmark og for den sags skyld også Fremskridtspartiet i Norge som hørende til nazismebevægelsen i Europa, og når vi ser den slags fra Europarådet, kan vi jo kun trække på skulderen og sige: Nå! Men hvis man ikke har benyttet den parlamentariske forsamling til andet end at vedtage den slags vrøvl, er der måske ingen grund til at have den parlamentariske forsamling længere.

Et andet problem for Europarådet er, at de beslutninger, der bliver truffet, jo er mere eller mindre tilfældige, sådan som fru Elisabeth Arnold netop gjorde opmærksom på: tilfældige med hensyn til sammensætningen af den parlamentariske forsamling og tilfældige med hensyn til, hvordan tingene bliver til, med nogle ganske få undtagelser.

Og for Fremskridtspartiet er det sådan, at den sidste rest af tro på, at Europarådets Parlamentariske Forsamling har nogen som helst relevans i det moderne samfund, den sidste rest mistede vi, da man optog Rusland som medlem af Europarådet, for alle var klar over, at man optog Rusland i strid med den menneskerettighedserklæring, der er grundlaget, alle var klar over, at Rusland på det groveste overtrådte adskillige punkter i menneskerettighedserklæringen, men som Fremskridtspartiets repræsentant ved den pågældende forsamling blev gjort opmærksom på, måtte vi jo have forståelse for, at det var af politiske – storpolitiske, sikkerhedspolitiske – grunde, man optog Rusland: Rusland havde brug for anerkendelse.